

Gail Honeymanová

**ELEANOR
SE MÁ
VÁŽNĚ
SKVĚLE**

„Opravdu originální literární dílo: vtipné, dojemné a nepředvídatelné. Cesta, po níž Eleanor vychází ze stínů své minulosti, je mistrně vystavěná a naprosto vás uhrane.“

JOJO MOYESOVÁ

Plus

Eleanor se má vážně skvěle

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Gail Honeymanová
Eleanor se má vážně skvěle – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

**ELEANOR
SE MÁ
VÁŽNĚ
SKVĚLE**

Gail Honeymanová

**ELEANOR
SE MÁ
VÁŽNĚ
SKVĚLE**

Přeložila Olga Bártová

Plus

Mé rodině

„... příznakem osamělosti je silná touha tento stav nějak změnit. Nedosáhneme toho silou vůle ani tím, že budeme víc chodit mezi lidi, ale navázáním důvěrných vztahů. To se snadno řekne, ale je-li příčinou osamělosti bolestná ztráta, vyhnanství nebo předsudky, jsou strach, nedůvěra, ale zároveň i touha po společnosti zcela oprávněné

„... čím jsme osamělejší, tím hůře se ve společnosti orientujeme. Osamělost nás porůstá jako plíseň nebo srst, je to izolační vrstva, brání nám v navazování vztahů bez ohledu na to, jak moc po nich prahneme. Osamělost bobtná, je čím dál větší a zapouští kořeny. Jakmile na nás dolehne, hned tak se jí nezbatíme.“

OLIVIA LAINGOVÁ,
Osamělé velkoměsto (The Lonely City)

DOBŘÉ DNY

KDYŽ SE MĚ NĚKDO – taxikář, zubní hygienistka – zeptá, co dělám, odpovím, že pracuju v kanceláři. Za těch téměř devět let ale nikoho nezajímalo, v jaké kanceláři pracuju nebo co přesně tam dělám. Nevím, jestli je to proto, že dokonale odpovídám jejich představě o bílých límečcích, nebo proto, že si lidé slovní spojení „pracuju v kanceláři“ doplní sami – žena obsluhuje kopírku, muž něco ťuká do počítače. Nestěžuju si. Jsem ráda, že nemusím dopodrobna popisovat všechny ty úžasné zapeklitosti spojené s pohledávkami. Když jsem na tohle místo nastoupila a někdo se zeptal, odpovídala jsem, že pracuju v grafickém studiu, jenže si všichni mysleli, že jsem kreativec. Přestalo mě bavit, jak pokaždé protáhli pusou, když zjistili, že jsem úřední síla, že nekreslím tenkými fixy a nepoužívám ultramoderní software.

Je mi skoro třicet a v grafickém studiu pracuju od svých jednadvaceti. Bob – majitel – mě přijal krátce poté, co studio založil. Nejspíš se nade mnou slitoval. Měla jsem diplom z filozofické fakulty, žádné zkušenosti a na pohovor jsem přišla s monoklem, zlomenou rukou a bez několika zubů. Možná vytušil, že se do smrti spokojím se špatně placeným kancelářským místem, že nebudu chtít odejít, a ušetřím mu tak práci s hledáním náhrady. Možná vytušil i to, že nebudu potřebovat volno na svatební cestu a že nepůjdu na mateřskou. Těžko říct.

Grafické studio je každopádně hierarchicky rozdělené na dvě části – kreativci jsou filmové hvězdy a my ostatní sehráváme jen vedlejší role. Do které skupiny kdo patří, se pozná už od pohledu. Pro upřesnění musím dodat, že to částečně souvisí s výší platu. My, administrativní pracovníci, dostáváme almužnu, takže si, co se módních účesů a výstředních brýlí týče, nemůžeme moc vyskakovat. Grafici sice dělají všechno proto, aby je ostatní považovali za volnomyšlenkáře s jedinečnými nápady, ale přitom vyznávají uniformní oblečení, hudbu a elektronické přístroje. Grafický design je mi ukradený. Jsem účetní. Když na to přijde, mohla bych vystavovat faktury na naprosto cokoliv – zbraně, Rohypnol, kokosové ořechy.

Od pondělí do pátku přicházím do práce v 8.30. Mám hodinovou pauzu na oběd. Zpočátku jsem si nosila sendviče s sebou, ale jídlo se mi doma v ledničce vždycky zkazilo dřív, než jsem ho stihla spotřebovat, takže teď si vždycky koupím něco ve městě. V pátek v poledne pokaždé podniknu výpravu do Marks and Spencer a hezky tak zakončím pracovní týden. Sendvič si sním v zasedačce, přečtu si noviny od začátku do konce a vyluštím křížovky. Kupuju si *Daily Telegraph* – ne že by se mi tyhle noviny líbily víc než ostatní, ale jsou v nich nejlepší křížovky. S nikým se nebavím. Než si koupím jídlo, přečtu noviny a vyluštím obě křížovky, uplyne skoro celá hodina, kterou mám na oběd. Vrátím se do kanceláře a pracuju do 17.30. Cesta domů mi autobusem trvá půl hodiny.

Doma si v rádiu pustím *Archerovy*, uchystám si večeři a najím se. Obvykle mívám těstoviny s pestem a salát – jeden hrnec a jeden talíř. Moje dětství bylo plné kulinářských protimluvů, pochutnávala jsem si na ručně ulovených hřebenkách i obyčejném filé. Když jsem o stolování přemýšlela v politických a sociologických souvislostech, dospěla jsem k závěru, že mě jídlo vlastně vůbec nezajímá. Dávám

přednost levným potravinám, které se dají snadno a rychle sehnat a uvařit, a přitom obsahují dostatek živin, abych neumřela.

Pak umyju nádobí, chvíli si čtu nebo se dívám na televizi, když v *Telegraphu* doporučí nějaký pořad. Ve středu večer si obvykle (vlastně pokaždé) zhruba čtvrt hodiny volám s mamkou. Kolem desáté si jdu lehnout, půl hodiny si čtu a pak zhasnu. Zpravidla nemám problém usnout.

V pátek nejdu z práce rovnou na autobus, ale do Teska hned za rohem. Koupím si pizzu Margheritu, chianti a dvě velké lahve vodky Glen's. Když dorazím domů, sním pizzu a vypiju víno. Pak si otevřu vodku. V pátek mi stačí málo, párkrát si pořádně loknout. Kolem třetí ráno se probudím na gauči a odpotácím se do postele. O víkendu popíjím vodu tak, aby mi vystačila na oba dny a abych nebyla ani opilá, ani strízlivá. V pondělí ráno mám co dělat, abych se zmátla.

Telefon mi doma moc často nevyzvání – když ale začne, pokaždé nadskočím. Většinou volají z banky, jestli mi nahodou někdo nenabízel pojištění schopnosti splácet hypotéku. *Vím, kde bydlíte*, zašeptám a hodně, opravdu hodně opatrně zavěším. Letos u mě v bytě ještě nikdo nebyl, jen řemeslníci; dobrovolně jsem dál nepozvala jedinou lidskou bytost, jen pána na odečet elektroměru. Že to není možné? Opravdu je to tak. Existuju, nebo ne? Často si říkám, že snad ani nejsem, že si mě jen vymyslela má vlastní fantazie. Někdy mám dojem, že jsem se zemí jen slabě spojená, že vlákna, která mě poutají k naší planetě, jsou tenká jako pavučinka, jako cukrová vata. Stačil by mohutný poryv větru a já bych se utrhla, vznesla a odletěla jako nadýchané chmýří z pampelišky.

Od pondělí do pátku se ta vlákna pokaždé trochu zpevní. Do kanceláře volají klienti, chtějí odložit platbu, posílají mi e-maily se smlouvami a předběžnými kalkulacemi.

Kolegové z kanceláře – Janey, Loretta, Bernadette a Billy – by mou nepřítomnost zaznamenali. Po několika dnech (často si říkám, po kolika asi) by si začali dělat starosti, že jsem nedala vědět, co se mnou je – to by mi totiž nebylo vůbec podobné –, a vyhrabali by v mých papírech moji adresu. Nakonec by asi zavolali policii, nebo ne? Vykopli by policisté dveře? Našli by mě, zakryli by si rukou oči a zvedl by se jim z toho puchu žaludek? Aspoň by si u nás v práci měli o čem povídat. Nesnášejí mě, ale smrt mi nepřejí. Tedy aspoň myslím.

Včera jsem zašla na polikliniku. Jako by mezitím uběhlo sto let. Zrovna ordinoval ten mladý doktor, bledý zrzavý chlapík. To mě potěšilo. Čím jsou doktoři mladší, tím kratší doba uplynula od jejich atestace, a to je jediné dobře. Vždycky jsem našťvaná, když mě vezme doktorka Wilsonová. Je totiž stará, je jí kolem šedesáti a podle mě nemá vůbec ponětí o nejnovějších lécích a pokroku v oblasti medicíny. Ta je ráda, že umí zapnout počítač.

Doktor mluvil, ale nedíval se při tom na mě, což doktoři často dělají. Četl si v počítači moji kartu. Jel myší dolů a čím dál zuřivěji mačkal enter.

„Slečno Oliphantová, tak co vás dneska trápí?“

„Pane doktore, bolí mě záda,“ odpověděla jsem. „Pekelně.“ Pořád se na mě nedíval.

„Jak dlouho?“ zeptal se.

„Už několik týdnů.“

Přikývl.

„Asi vím, co za to může, ale zajímal by mě váš názor,“ nadhodila jsem.

Přestal číst a konečně se na mě podíval.

„Slečno Oliphantová, co za to podle vás může?“

„Moje prsa, pane doktore,“ odpověděla jsem.

„Vaše prsa?“

„Ano. Ehm, zvažila jsem je. Váží skoro tři kila – tedy dohromady, ne každé zvlášť!“ Zasmála jsem se. Doktor se na mě upřeně díval, ale nepřidal se. „To je docela tíha, ne?“ zeptala jsem se. „Kdybych vám k hrudníku připnula tři kila masa a nutila vás s nimi celý den chodit, tak by vás taky bolela záda, ne?“

Doktor mě upřeně sledoval a pak si odkašlal.

„Jak... Jak jste to...?“

„Na kuchyňské váze,“ odpověděla jsem a pokývala jsem hlavou. „Prostě jsem na ni jedno... položila. Druhé jsem nevážila, protože jsem předpokládala, že jsou zhruba stejně těžká. Víím, že jsem nepostupovala zrovna odborně, ale –“

„Slečno Oliphantová, napíšu vám další léky na bolest,“ skočil mi do řeči a začal psát.

„Prosím vás, nějaké silnější,“ požádala jsem ho rozhodně. „A větší balení.“ Dřív se mě snažili odbýt zanedbatelnými dávkami aspirinu. Potřebovala jsem rozšířit zásoby o vysoce účinné pilulky.

„A napíšete mi ještě mast na ekzém? Opakovací recept? Když jsem ve stresu nebo rozrušená, tak se to vždycky zhorší.“

Doktor neuznal moji zdvořilou žádost za hodnu odpovědi a jen přikývl. Tiskárna vyplivla papíry a on mi je předal. Oba jsme mlčeli. Doktor se pak znovu zadíval na obrazovku a začal něco psát. Nastalo trapné ticho. Na to, že pracuje s lidmi, má tedy hodně bídné sociální dovednosti.

„Tak na shledanou, pane doktore,“ rozloučila jsem se. „A velice vám děkuji za váš čas.“ Vůbec nezaznamenal, jakým tónem jsem to řekla. Byl ponořený do poznámek. Tohle je jediná nevýhoda mladých doktorů – že s pacienty jednají hrozně.

To se událo včera ráno, v jiném životě. Dnes, tedy *poté*, autobus směrem do práce celkem uháněl. Pršelo, všichni vypadali zkroušeně, zachumlaní v bundách, a z jejich nakyslého

ranního dechu se zamlžovala okýnka. Mezi kapkami deště na skle probleskoval život, voňavě se mihotal nad zatuchlým oparem z mokrého oblečení a vlhkých noh.

Vždycky mě naplňovalo hrdostí, že všechno zvládám sama. Jsem jediná přeživší – jsem Eleanor Oliphantová. Nikoho nepotřebuju; v mém životě nezeje žádná díra, v mojí skládance nechybí žádný dílek. Jsem soběstačná jednotka. Aspoň jsem si to vždycky myslela. Jenže včera večer jsem poznala svoji životní lásku. Bylo mi to jasné, jen co vešel na pódium. Měl hodně módní klobouk, ale tím mě nezaujal. Ne, nejsem tak povrchní. Byl v obleku, spodní knoflíček vesty měl rozepnutý. Mamka vždycky říkala, že opravdový džentlmen se pozná podle toho, že nemá zapnutý spodní knoflík – byla to jedna z mnoha věcí, po kterých jsem se měla dívat, protože vypovídala o vysoce kultivovaném elegantním muži odpovídající třídy a společenského postavení. Ten jeho hezký obličej, ten jeho hlas... konečně jsem našla muže, který by se dal do značné míry označit za „vhodného budoucího manžela“.

Mamka bude nadšená.

V KANCELÁŘI BYLA JAKO každý pátek znát téměř hmatatelná radost; všichni naoko podleli iluzi, že víkend bude prostě úžasný a příští týden to v práci bude jiné, lepší. Jsou nepoučitelní. I když v mém případě se přece jen něco změnilo. V noci jsem špatně spala, ale přesto jsem se cítila dobře, líp, nejlíp. Člověk prý pozná, když potká „toho pravého“ nebo „tu pravou“. Je to naprostá pravda. Mně ho osud navíc přivedl do cesty ve čtvrtek večer, takže teď se přede mnou lákavě rozprostírá víkend se spoustou času a příslibů.

Dnes u nás končí jeden grafik – při té příležitosti se jako obvykle otevře levné víno, drahé pivo a do misek se nasybou brambůrky. Když budu mít štěstí, rozlučka začne brzy, takže se tam budu moct ukázat a zároveň včas odejít. Dnes prostě musím stihnout nakoupit. Otevřela jsem dveře a v tom ledovém klimatizovaném vzduchu jsem se otrásla, i když jsem na sobě ještě měla loveckou koženou vestu na zip. Billy zrovna řečnil. Stál zády ke mně a ostatní měli oči jen pro něj, takže si mě nevšimli.

„Je švihlá,“ vykládal Billy.

„To víme už dávno,“ namítla Janey. „O tom přece nikdo nepochybuje. Co zas vyvedla?“

Billy si odfrkl. „Že vyhrála vstupenky a zeptala se mě, jestli na ten debilní koncert půjdu s ní, to předpokládám asi všichni víte, že?“

Janey se usmála. „Bobova tradiční tombola plná sračkových volňásků od klientů. První cena – dvě vstupenky. Druhá cena – čtyři vstupenky...“

Billy vzdychl. „Přesně tak. Dokonalá čtvrtěční trapárna – dobročinný koncert v hospodě, v hlavních rolích lidi z marketingového oddělení našeho největšího klienta a k tomu trapáci z řad jejich kámošů a rodinných příslušníků. A korunu tomu samozřejmě nasadila ona.“

Všichni se zasmáli. Musela jsem s jeho hodnocením souhlasit, protože včera to mělo do gatsbyovsky opulentního večírku opravdu hodně daleko.

„Nejdřív hrála kapela Johnnie, příjmení si nepamatuju, a Progresivní poutníci. Vlastně docela ušli,“ vykládal Billy. „Hráli hlavně svoje věci, k tomu pár převzatých pecek, klasický hitovky.“

„Johnnie Lomond! Toho znám!“ ozvala se Bernadette. „Chodil do školy s mým starším bráchou. Jednou k nám dorazil na mejdan, když byli rodiče na Tenerife. On a pár kluků od bráchy ze třídy. Co si tak vzpomínám, ucpali umyvadlo na záchodě...“

Odvrátila jsem se, abych nemusela poslouchat, jakých prohřešků se v mládí dopustil.

„No, takže jí se ta kapela vůbec nelíbila,“ rozpovídal se Billy. Dobře jsem věděla, že nemá rád, když mu někdo skáče do řeči. „Seděla jak pecka, ani se nehnula, ani nezatleskala, prostě nic. Když dohráli, prohlásila, že musí domů. Nevydržela ani do přestávky, takže jsem tam zbytek koncertu dřepěl sám jako týdýt.“

„Billy, tak to mě moc mrzí. Určitěs ji pak chtěl pozvat na skleničku nebo někam do klubu,“ poznamenala Loretta a šťouchla do něj.

„Ty jsi fakt vtipná. Ne, vystřelila odtamtad jak raketa. Než kapela dohrála, určitě už ležela v posteli, popíjela kakao a listovala ve *Chvilce pro tebe*.“

„Hm, podle mě nechte *Chvilku pro tebe*,“ namítla Janey. „Ta bude číst něco ulítějšího, co nemají v každý trafice. *Skotského rybáře? S karavanem na cestách?*“

„*Naši myslivost*,“ prohlásil Billy rozhodně. „Určitě ji má předplacenou.“ Všichni se uchechtli.

Tomuhle vtipu jsem se zasmála i já.

Vůbec jsem nečekala, že se to stane zrovna včera večer. Ani trochu. O to víc mě to vzalo. Ráda všechno důkladně plánuju, chystám se s předstihem a mám všechno připravené. Ale k tomuhle došlo zčistajasna, jako bych dostala facku, ránu do břicha nebo se spálila.

Zeptala jsem se Billyho, jestli na ten koncert půjde se mnou hlavně proto, že je z kanceláře nejmladší; myslela jsem, že by se mu ta hudba mohla líbit. Slyšela jsem, jak si ho kolegové kvůli tomu dobírali – mysleli si totiž, že mám obědovou pauzu. Nic jsem o tom koncertu nevěděla, v životě jsem neslyšela ani o jedné kapele, která tam měla hrát. Šla jsem tam, protože jsem to brala jako povinnost, vyhrála jsem vstupenky v dobročinné tombole a bylo mi jasné, že se mě pak na ten koncert někdo zeptá.

Pila jsem kyselé bílé víno, teplé a znehodnocené umělohmotným kelímekem. V hospodě totiž do ničeho jiného nenalévali – ti nás ale museli mít za barbary! Billy trval na tom, že mi víno koupí na oplátku za to, že jsem ho pozvala. Bylo nad slunce jasné, že se nejedná o rande. Už jen ta představa byla k smíchu.

Pak zhasla světla. Billy nechtěl poslouchat předkapely, ale já jsem byla neoblomná. Nikdy nevíte, kdy budete svědky zrodu nové hvězdy, nikdy nevíte, kdo vystoupí a oslní vás. A pak mě oslnil on. Dívala jsem se na něj. Byl světlo a žár. Plál. Všechno, čeho se dotkl, mělo být už navždy jiné. Naklonila jsem se dopředu a sunula se na židli blíž k němu. Konečně jsem ho našla.

Když teď osud začal psát moji budoucnost, musela jsem si o tom zpěvákovi zjistit něco víc. On je totiž řešení. Napadlo mě, že než se pokusím vypořádat s děsem zvaným měsíční uzávěrka, mohla bych se podívat do několika internetových obchodů, kolik by stál počítač. Nejspíš bych mohla zajít do kanceláře i o víkendu a použít počítač tady, ale je dost pravděpodobné, že by se tu někdo nachomýtl, a určitě by ho zajímalo, proč tu jsem. Ne že bych tím porušila nějaké pravidlo, ale do tohotohle nikomu nic není a dost nerada bych Bobovi vysvětlovala, že do práce sice chodím i o víkendech, ale na tu hromadu faktur, co čekají na vyřízení, jsem ještě nesáhla. Doma u toho navíc budu moct dělat ještě něco jiného, třeba bych mohla zkusit uvařit večeři o třech chodech, abych to měla natrénované, až spolu budeme poprvé večeřet ve dvou. Mamka mi kdysi dávno sdělila, že chlapi se můžou utlouct po belgických rolkách s párkem. Že cesta k chlapovu srdci vede právě přes domácí belgickou rolku, přes nadýchané teplé pečivo a kvalitní maso. Už několik let vařím jen těstoviny. Belgické rolky jsem v životě nedělala, ale podle mě to zas tak těžké nebude. Vždyť je to jen listové těsto a zpracované maso.

Zapnula jsem počítač a zadala jsem heslo, ale obrazovka zamrzla. Přístroj jsem vypnula a zase zapnula, ale tentokrát jsem se nedostala ani ke kolonce s heslem. Otrava. Zašla jsem za vedoucí kanceláře Loretou. Myslí si o sobě, kdovíjak není administrativně schopná, a ve volném čase vytváří odpudivé šperky a prodává je tulpasům. Oznámila jsem jí, že mi nefunguje počítač a že nemůžu sehnat Dannyho z IT oddělení.

„Eleanor, Danny tu už nepracuje,“ vysvětlila, ale ani nezvedla oči od obrazovky. „Místo něj je tu Raymond Gibbons. Už měsíc.“ Řekla to, jako bych to měla dávno vědět. Ani teď se na mě nepodívala, jen na lepicí papírek napsala křestní jméno, příjmení a telefon a podala mi ho.

„Děkuju, Loretto. Jako vždycky jsi mi moc pomohla,“ řekla jsem jí, ale samozřejmě mě vůbec nevnímala.

Zavolala jsem na to číslo, ale dovolala jsem se jen do hlasové schránky: „Nazdárek, tady Raymond, ale vlastně tu nejsem. Jako Schrödingerova kočka. Po pípnutí mi nechte vzkaz. Ahoj.“

Znechuceně jsem zavrtěla hlavou a začala pomalu a zřetelně mluvit do sluchátka.

„Dobré ráno, pane Gibbonsi. Tady slečna Oliphantová, účetní. Nefunguje mi počítač a byla bych vám moc vděčná, kdybyste ho zvládl opravit ještě během dneška. Budete-li mít nějaké dotazy, zavolejte mi na linku pět set třicet pět. Děkuji mnohokrát.“

Doufala jsem, že se z mého jasného stručného vzkazu poučí. Čekala jsem deset minut, uklidila jsem si stůl, ale pan Gibbons mi nezavolal. Dvě hodiny jsem zakládala papíry do šanonů. Pan Gibbons se stále neozýval, tak jsem si řekla, že si udělám pauzu na oběd o něco dřív. Napadlo mě, že bych se měla fyzicky připravit na možnost, že se s muzikantem opravdu seznámím, a nějak se proto zkrášlit. Mám postupovat od nitra k zevnějšku, nebo od zevnějšku k nitru? V duchu jsem si udělala seznam procedur souvisejících se vzhledem, které budu muset podstoupit: vlasy a chlupy (hlava a celé tělo), nehty (na rukách i na nohách), obočí, celulitida, zuby, jizvy... To všechno potřebuje ošetřit, upravit, zušlechtit. Nakonec jsem se rozhodla začít zevnějškem a propracovat se k nitru – takhle to koneckonců bývá i v přírodě. Svlékání kůže, znovuzrození. Od savců, ptáků a hmyzu se toho můžeme tolik naučit. Když nevím, jak bych se měla zachovat, zeptám se v duchu: Co by udělala fretka? Nebo: Jak by v takovéhle situaci reagoval mlok? A vždycky mě napadne správná odpověď.

Každý den chodím do práce kolem salonu Krása nebeská. Shodou okolností jim právě někdo odřekl termín. Bude to

trvat zhruba dvacet minut, na starost si mě vezme Kayla a bude mě to stát pětáctyřicet liber. Pětáctyřicet liber! Když mě Kayla odváděla do suterénu, říkala jsem si, že on za to stojí. Kayla měla na sobě jako všechny zaměstnankyně salonu bílý plášť podobný tomu, jaký nosí doktoři, a bílé dřeváky. Její rádoby zdravotnický oděv se mi zamlouval. Vešly jsme do nepříjemně malé místnosti, jen tak tak se tam vešlo lehátko, židle a stolek.

„Sundejte si...“ odmlčela se a zadívala se mi na spodní část těla. „Ehm... kalhoty i kalhotky a pak se natáhněte tady na to lehátko, ju? Jestli chcete, můžete být od pasu dolů nahá, nebo si natáhněte tohle.“ Položila na lehátko balíček. „Přikryjte se ručníkem. Hned jsem u vás, ju?“

Přikývla jsem. Ju? Takovou rozšafnost bych v kosmetickém salonu nečekala.

Když se za Kaylou zavřely dveře, sundala jsem si boty a svlékla kalhoty. Ponožky si mám nechat? Po důkladné úvaze jsem usoudila, že bych asi měla. Stáhla jsem si kalhotky, ale nevěděla jsem, co s nimi. Přehodit je přes židli jako kalhoty, aby byly pěkně na očích, mi nepřišlo vhodné. Pečlivě jsem je složila a strčila do kabely. Případala jsem si obnažená, tak jsem vzala balíček, který Kayla nechala na lehátku, a otevřela ho. Vyklepala jsem obsah a vzala ho do ruky – hodně malé černé kalhotky, které se v Marks and Spencer prodávají pod názvem „tanga“. Tyhle byly vyrobené z papírových vláken jako čajové sáčky. Oblékla jsem si je. Byly mi hrozně malé, přetévalo mi přes ně břicho, boky i zadek.

Lehátko bylo dost vysoké a vystlané ručníky. Našla jsem pod ním schůdek a vylezla jsem nahoru. Natáhla jsem se. Pod hlavou jsem měla hrubý modrý papírový ručník jako na lehátko u doktora. U nohou jsem měla složený další, tentokrát černý ručník, přikryla jsem se jím až po pás. Černé ručníky mě znervózňovaly. Jaké fleky má tahle prozíravě

vybraná barva skrýt? Koukala jsem do stropu, spočítala jsem bodové reflektory a pak jsem se rozhlédla. I v matném světle bylo vidět, jak jsou vybledlé stěny ošoupané. Pak se ozvalo zaklepání a Kayla vešla dovnitř, byla ztělesněná žoviálnost.

„Tak co to bude?“ zeptala se.

„Brazilská depilace. Už jsem vám to říkala.“

Kayla se zasmála. „Pardon, myslela jsem, jaký vosk.“

Zamyslela jsem se. „No, asi obyčejný... svíčkový?“

„A jaký tvar?“ zeptala se úsečně, ale pak si všimla, jak se tvářím. „No, takže děláme proužek, trojúhelníček nebo Hollywood,“ vypočítala trpělivě na prstech.

Zamyslela jsem se. V duchu jsem si ty možnosti přeříkala pořád dokola. Stejným způsobem řeším i slovní přemýčky – čekám, až se písmena nějak poskládají. Proužek, trojúhelníček, Hollywood... Proužek, trojúhelníček, Hollywood...

„Hollywood,“ rozhodla jsem nakonec. „Ať jsem za hvězdu.“

Kayla dělala, že můj vtip neslyšela, a zvedla ručník. „Jejda... Ehm, tak jo...“ vydechla. Došla ke stolečku, otevřela šuplík a něco z něj vyndala. „Tak to budou ještě dvě libry za nastavitelný hřeben,“ podotkla přísně a natáhla si jednorázové rukavice.

Strojek bzučel *bz, bz, bz* a já jsem civěla do stropu. Vůbec to nebolelo. Když mě Kayla dostříhala, smetla chloupky hustým širokým kartáčem na zem. Cítila jsem, že začínám panikařit. Když jsem sem přišla, podlahu jsem si neprohlédla. Co když to takhle dělá se všemi klientkami? Co když mám jejich pubické chlupy zespoda nalepené na puntíkatých ponožkách? Při té představě se mi udělalo trochu špatně.

„Tak to už vypadá líp,“ prohlásila Kayla. „Zkusím to udělat rychle. Nejméně dvanáct hodin se tam nemažte parfemovaným tělovým mlékem, ano?“ Zamíchala vosk v nádobce, která se ohřívala na stolku.

„Nebojte, Kaylo, na vonné masti jsem si nikdy moc nepotrpkla,“ ujistila jsem ji. Vyvalila na mě oči. Myslela jsem, že v salonech to budou s lidmi umět. Kayla byla skoro stejně hrozná jako moje kolegyně z kanceláře.

Odhrnula mi kalhotky na stranu a řekla mi, ať si držím kůži napnutou. Pak mi dřevěnou špachtlí na stydkou kost nanesla proužek teplého vosku a přitiskla na něj kousek látky. Vzala za jeden jeho konec a trhla. Okamžitě jsem ucítila nápor ostré bolesti.

„*Morituri te salutant*,“ zašeptala jsem a do očí se mi vehnaly slzy. To v takovýchhle situacích říkávám – pokaždé si tak dodám odvalu. Chtěla jsem si sednout, ale ona mě jemně zatačila zpátky na lehátko.

„Tohle byl bohužel teprve začátek,“ sdělila mi podle mě docela vesele.

Bolest snáším dobře, znám ji. Uchýlila jsem se do bílé komůrky v hlavě, má stejnou barvu jako mraky. Voní jako čistá bavlna a králícci. Vzduch uvnitř má slabounký mandlovo-růžový nádech a hraje tam nádherná hudba. Dnes to bylo „Top of the World“ od The Carpenters. Ten nádherný hlas... zněl tak blaženě, tak láskyplně. Překrásná, přešťastná Karen Carpenterová.

Kayla trhala a škubala. Řekla mi, ať pokrčím nohy, roztažnu je a přitisknu paty k sobě. Jako žába, poznamenala jsem, ale ona dělala, že mě neslyšela, a soustředila se na práci. Vytrhla mi chloupky přímo odtamtud. V životě by mě nenapadlo, že je to možné. Pak mi řekla, ať zase nohy natáhnou, a sundala mi papírové kalhotky. Potřela zbývající chloupky horkým voskem a vítězoslavně je vyrvala všechny najednou.

„A je to,“ prohlásila, sundala si rukavice a otřela si čelo hřbetem ruky. „Vypadá to o dost líp!“

Podala mi zrcátko, abych se mohla podívat. „Ale vždyť jsem úplně holá!“ namítla jsem zděšeně.

„No jistě, chtěla jste přece Hollywood.“

Uvědomila jsem si, že zatínám pěsti, a nevěřicně jsem zavrtěla hlavou. Do salonu jsem šla proto, abych ze sebe postupně udělala normální ženu, a kvůli Kayle teď vypadám jako dítě.

„Kaylo,“ hlesla jsem. Nemohla jsem uvěřit, v jaké situaci jsem se ocitla. „Líbí se mi normální dospělý muž. Bude stát o pohlavní styk s normální dospělou ženou. Snažíte se mi naznačit, že je pedofil? Jak se opovažujete!“

Zděšeně na mě zírala. Měla jsem toho plné zuby.

„Běžte laskavě pryč, ať se můžu obléct,“ požádala jsem ji a otočila jsem se hlavou ke zdi.

Kayla odešla a já jsem slezla z lehátka. Natáhla jsem si kalhoty. Utěšovala jsem se, že mi chloupky do našeho prvního intimního sblížení určitě dorostou. Nedala jsem Kayle žádné dýško.

Když jsem se vrátila do kanceláře, počítač pořád nefungoval. Opatrně jsem si sedla a znovu jsem zavolala Raymondovi do IT oddělení, jenže se okamžitě ozval ten jeho nesmyslný vzkaz. Řekla jsem si, že se po něm zkusím nahoře podívat – podle vzkazu jsem usoudila, že Raymond bude přesně ten typ člověka, který klidně lelkuje a nechá telefon vyzvánět. Když jsem odsunula židli od stolu, zjistila jsem, že ke mně jde nějaký muž. Byl jen o trochu vyšší než já a na sobě měl neforemné džíny, zelené sportovní boty a tričko s obrázkem psa ležícího na psí boudě. Obepínalo mu rostoucí břicho. Vlasy měl pískově světlé, zastřížené nakrátko ve snaze zamaskovat, že řídnou a ubývají, a taky měl světlé chomáčkované strniště. Ty části kůže, které byly vidět – na obličeji a na těle –, byly hodně růžové. Jako prasátko, napadlo mě okamžitě.

„Ehm, ty jseš Oliphantová?“ zeptal se.

„Ano. Eleanor Oliphantová. To jsem já,“ zablekotala jsem.

Dokolébal se k mému stolu. „Já jsem Raymond, z IT,“ představil se. Podala jsem mu ruku a on mi jí nakonec poněkud váhavě potřásl. Byl to jen další důkaz, že lidé v současné době bohužel téměř netuší, co se sluší. Stoupla jsem si, aby si Raymond mohl sednout k počítači.

„Tak co máme za problém?“ zeptal se s očima upřenýma na obrazovku. Pověděla jsem mu to. „Jasňačka,“ prohlásil a něco hlučně natukal na klávesnici. Vzala jsem noviny a řekla jsem mu, že budu v zasedačce. Nemělo smysl stát mu za zády, až bude opravovat počítač.

Autorem dnešní křížovky byl „Elgar“. Ten mívá slušné, nápadité legendy. Zrovna když jsem se snažila přijít na dvanáct svisle a poklepávala si při tom tužkou o zuby, přikolébal se ke mně Raymond, a přerušil tak proud mých myšlenek. Nakoukl mi přes rameno.

„Křížovky, jo?“ zeptal se. „Ty mě nikdy nebraly. Zato hry na kompu bych mastil každé den. Třeba *Call of Duty* –“

Nevěnovala jsem jeho přihlouplým řečem pozornost. „Opravil jsi to?“ zajímalo mě.

„Jo,“ odpověděl spokojeně. „Mělas tam dost zákeřnej vir. Vyčistil jsem ti harddisk a znova nastavil firewall. Jednou týdně bys měla provést celkovéj test.“ Asi si všiml, že se tvářím nechápavě. „Ukážu ti to.“ Šli jsme spolu chodbou. Jeho šeredné sportovní boty na podlaze vrzaly. Zakašlal.

„Ehm... Pracuješ tady už dlouho?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděla jsem a přidala do kroku.

Stačil mi, ale už trochu funěl.

„Hm.“ Odkašlal si. „Já tu jsem teprv pár týdnů. Předtím jsem dělal v Sandersons. V centru. Znáš Sandersons?“

„Ne,“ odpověděla jsem.

Došli jsme k mému stolu a já se posadila. Raymond se nade mě naklonil, až moc blízko. Cítla jsem z něj nějaké jídlo a trochu i cigarety. Nepříjemné. Říkal mi, co mám dělat, a já jsem poslouchala a ukládala si jeho pokyny do

paměti. Když jsme skončili, měla jsem technologických záležitostí pro dnešek tak akorát dost.

„Raymonde, děkuju za pomoc,“ řekla jsem významně. Raymond se narovnal a zasalutoval. Jen těžko byste hledali člověka s tak nevojenským držením těla.

„Jasně, Eleanor. Tak zase někdy!“

To určitě, pomyslela jsem si. Otevřela jsem excelovou tabulku s neuhrazenými pohledávkami za tenhle měsíc. Raymond se odkolébal. Chodil dost zvláště, tak trochu poskakoval, jako by našlapoval moc zvysoka. Všimla jsem si, že takhle většinou chodí nepřitažliví muži. A sportovní boty jim rozhodně nepomůžou.

Zpěvák měl tehdy ve čtvrtek hezké kožené polobotky. Byl vysoký, elegantní a šarmantní. Bylo skoro k neuvěření, že on a Raymond patří ke stejnému živočišnému druhu. Zavrtěla jsem se na židli, celá nesvá. Cítila jsem tam dole tepovou bolest a začínalo to svědit. Že jsem si ty kalhotky zase neoblékla.

Rozlučka začala přibližně v půl páté. Po Bobově proslovu jsem náruživě tleskala a pokřikovala „Ano, ano, bravo!“, aby si mě všichni všimli. Odešla jsem v 16.59 a co nejrychleji – jak jen mi to podrážděná, čerstvě odchlupená epidermis dovolovala – jsem se vydala k nákupnímu centru. Naštěstí jsem tam dorazila už ve čtvrt. Říkala jsem si, že tohle je na nejvyšší důležité, takže bude lepší vrabec v hrsti, a proto jsem zamířila hned do prvního obchodu s elektronikou a vyjela výtahem do patra.

Mladík v šedé košili a lesklé kravatě tam zíral na řadu obrovských televizních obrazovek. Došla jsem k němu a sdělila jsem mu, že bych si chtěla koupit počítač. Zatvářil se vyděšeně.

„Desktop, laptop, tablet?“ odříkal. Neměla jsem tušení, o čem mluví.

Podívala jsem se mu na visačku. „Liame, počítač kupuju poprvé v životě,“ vysvětlila jsem. „Jako spotřebitelka nemám s tímhle typem produktů téměř žádné zkušenosti.“

Popotáhl si límeček, jako by z něj chtěl vysvobodit svůj obrovský ohryzek. Vypadal jako gazela nebo antilopa, jako jedno z těch nezajímavých béžových zvířat s velkýma kulatýma očima po stranách hlavy. Jako zvíře, které nakonec vždycky sežere leopard.

To tedy nebyl slibný začátek.

„K čemu ho potřebujete?“ zeptal se, ale do očí se mi nepodíval.

„Do toho vám vůbec nic není,“ odpověděla jsem nanejvýš dotčeně.

Zatvářil se, jako že se co nevidět rozbřečí. Měla jsem z toho špatný pocit. Byl jen mladý. Položila jsem mu ruku na předloktí, i když se hrozně nerada dotýkám cizích lidí.

„Nezlobte se, jen trochu panikařím, protože se o víkendu nutně potřebuju dostat na internet,“ vysvětlila jsem, ale on se dál tvářil dost nervózně.

„Liame, chtěla bych si zkrátka a dobře koupit počítač s internetem, na kterém budu moct pěkně z pohodlí domova vyhledávat informace,“ vykládala jsem pomalu. „Časem z něj možná budu posílat elektronickou poštu. To je všechno. Budete pro mě něco mít?“

Zadíval se do stropu a hluboce se zamyslel. „Laptop s mobilním připojením?“ zeptal se. Proč se proboha ptá mě? Přikývla jsem a podala mu platební kartu.

Když jsem dorazila domů – trochu mě brala závrať z toho, kolik jsem utratila –, zjistila jsem, že nemám vůbec nic k jídlu. V pátek pochopitelně mívám Margheritu, ale dnes jsem se poprvé v životě nedržela svých zvyklostí. Vzpomněla jsem si, že mám v šuplíku s utěrkami schovaný letáček, který jsem před časem objevila ve schránce. Hned jsem ho našla a uhladila. U spodního okraje byly slevové kupony, už

propadlé. Říkala jsem si, že mezitím možná zdražili, ale že nejspíš dál prodávají pizzy a telefonní číslo bude platit. Už tyhle ceny byly tak vysoké, že jsem se musela smát. V Tesku pořídíte pizzu čtyřikrát levněji.

Rozhodla jsem se, že do toho půjdu. Ano, je to neúměrně drahé a zavání to požitkářstvím, ale proč ne? Připomněla jsem si, že člověk by měl zkoušet nové věci, posouvat hranice. Muž na druhém konci telefonního spojení mi sdělil, že pizzu přivezou za čtvrt hodiny. Učesala jsem se, zula si bačkory a obula si boty, ve kterých chodím do práce. Říkala jsem si, jak to asi udělají s pepřem. Bude s sebou mít rozvozce mlýnek? Přece nebude pepř na pizzu mlít ve dveřích? Dala jsem vařit vodu, kdyby měl náhodou chuť na čaj. Po telefonu mi sdělili, kolik to bude stát, a já jsem našla peníze, dala je do obálky a na ni jsem napsala Pizza Pronto. S adresou jsem se nenamáhala. Říkala jsem si, jestli bych neměla přidat spropitné, a mrzelo mě, že se nemám koho zeptat. S tímhle by mi mamka neporadila. Nemůže si vybírat, co bude jíst.

Ten nápad s pizzou měl jediný nedostatek – víno. Pán v telefonu mi řekl, že víno nerozvázejí. Vlastně ho docela pobavilo, že mě něco takového vůbec napadlo. Zvláštní. Na vínu k pizze přece není nic neobvyklého. Netušila jsem, jak zařídit, abych měla k pizze co pít. A napít jsem se vážně potřebovala. Lámala jsem si s tím hlavu, dokud mi pizzu nepřivezli.

Celá ta akce byla nakonec velkým zklamáním. Chlapík mi vrazil do ruky velkou krabici, vzal si obálku a neurvale ji přede mnou roztrhl. Přepočítal mince a pak si pro sebe zabručel: *Se na to vyseru*. Přišlo mi, že tohle je dobrá příležitost, jak se zbavit padesátipencí, které strádám v keramické misce. Do obálky jsem dala jednu navíc, ale poděkování jsem se nedočkala. Nezdvořák.

Pizza byla příliš mastná, těsto nanicovaté a bez chuti. Okamžitě jsem se zařekla, že si v životě žádnou pizzu neobjednám, a s muzikantem už vůbec ne. Jestli někdy

dostaneme chuť na pizzu a do Teska to bude daleko, budeme mít dvě možnosti. Buď dojedeme černým taxíkem do centra a povečeříme v hezké italské restauraci. Nebo pizzu udělá on. Se vším všudy. Umíchá těsto, bude ho dlouhými štíhlými prsty hníst, roztahovat a uhlazovat tak dlouho, až mu bude po vůli. Bude stát u sporáku, v hrnci budou bublat rajčata s čerstvými bylinkami a on z nich připraví hustou omáčku, která bude díky lesklému olivovému oleji hebká a vláčná.

Bude mít na sobě svoje nejstarší, nejpohodlnější džíny, budou mu hezky sedět přes úzké boky. Bude míchat, podupávat bosýma nohama a tiše si pro sebe zpívat tím svým nádherným hlasem. Až pizzu ozdobí – úplně na vrch dá artyčoky a hoblinky fenyklu –, strčí ji do trouby, přijde za mnou, vezme mě za ruku a odvede do kuchyně. Stůl už bude prostřený, uprostřed bude stát mísa s gardéniemi a ve svícnech z barevného skla se budou mihotat plamínky čajových svíček. Pomalu odkorkuje lahev barola – ozve se dlouhé příjemné lupnutí –, postaví ji na stůl a odsune mi židli. Než se stihnu posadit, obejmě mě a políbí, bude mě rukama držet kolem pasu a přitiskne mě k sobě tak prudce, že ucítím jeho tep, nasládlý teplý dech a sladkou kořeněnou vůni jeho kůže.

Dojedly jsem mizernou pizzu. Chtěla jsem krabici sešlapat, aby se vešla do kontejneru, a začala jsem po ní skákat. Vtom jsem si vzpomněla na koňak. Mamka vždycky tvrdila, že na duševní otřesy je nejlepší koňak, tak jsem si jeden před pár lety koupila, pro jistotu. Dala jsem ho do skříňky v koupelně k ostatním předmětům první pomoci. Šla jsem se podívat, jestli tam opravdu je, a ano, hned za obvazy a ortézami zápěstí jsem objevila menší lahev Rémy Martin, plnou, ne-načatou. Odšroubovala jsem víčko a lokla si. Vodka mi sice chutná víc, ale tohle taky nebylo špatné.

Říkala jsem si, jestli to s tím novým počítačem zvládnou, protože jsem si musela poprvé v životě všechno nastavit sama, ale nakonec to šlo docela jednoduše. Ani s mobilním připojením na internet nebyly potíže. Odesla jsem si koňak a počítač na kuchyňský stůl, zadala jsem zpěvákovo jméno do Googlu, zmáčkla enter a zakryla si rukama oči. Pár vteřin nato jsem mezi roztaženými prsty koukla na obrazovku. Stovky výsledků! Měla jsem dojem, že tohle bude celkem hračka, tak jsem se rozhodla, že si stránky rozdělím – měla jsem před sebou celý víkend, tak nebylo kam spěchat.

První odkaz mě přivedl na jeho webové stránky. Byly plné jeho fotek, případně jeho fotek s kapelou. Naklonila jsem se až k obrazovce, skoro jsem se jí dotýkala nosem. Opravdu jsem si ho nevysnila, ani jsem nezveličila jeho krásu. Další odkaz mi ukázal jeho Twitter. Dopřála jsem si to potěšení, že jsem si přečetla jeho tři nejnovější příspěvky – dva byly sarkastické a vtipné a třetí naprosto okouzlující. Vyjadřoval v něm obdiv k jinému muzikantovi. Jak ušlechtilé.

Následoval jeho Instagram. Měl na něm skoro padesát fotek. Bezmyšlenkovitě jsem na jednu klikla – obličej pěkně zblízka, přirozený a uvolněný výraz. Měl římský nos, dokonale rovný, ideálně velký. Uši měl taky dokonalé, velké tak akorát, naprosto symetrické spirálky kůže a chrupavek. Světle hnědé oči. Byly tak světle hnědé, jako je růže červená nebo obloha modrá. Přímo určovaly, jak má světle hnědá barva vypadat.

Na Instagramu byla jedna řada fotografií za druhou. Silou vůle jsem přiměla svůj prst, ať zmáčkne tlačítko a vrátí se do vyhledávače. Přejela jsem očima ostatní odkazy, které Google našel. Videá z koncertů na YouTube. Články a recenze. A to byla teprve první stránka. Přečtu si o něm všechno, co vypátrám, pořádně ho poznám – vyhledávat informace a řešit problémy přece umím. Nechlubím se, jen konstatuju fakta. Jestli se potvrdí, že je moje životní láska, pak je

jedině správné, že si toho o něm chci zjistit víc. Je to rozumné. Vzala jsem koňak, nový sešit a tenký fix zkonfiskovaný z kanceláře a usadila jsem se na pohovce. Chtěla jsem začít plnit svůj akční plán. Koňak mě zahříval a konejšil, tak jsem upíjela.

Probudila jsem se krátce po třetí ráno, fix i sešit ležely na zemi. Pomalu jsem se rozpomněla, že mě koňak úplně přemohl a já začala snít s otevřenýma očima. Hřbety obou rukou jsem měla potetované černým fixem, vyjímalo se na nich jeho jméno, vepsané do nespočtu srdíček – jen pár centimetrů kůže zůstalo netknutých. V lahvi zbýval jen hlt. Vypila jsem ho a šla jsem spát.

PROČ ON? PROČ TEĎ? Tohle mi vrtalo hlavou, když jsem v pondělí ráno čekala na autobus. Bylo to zapeklité. Copak se někdo vyzná v řízení osudu? Tuhle otázku se už pokoušeli zodpovědět mnohem větší myslitelé, ale bezúspěšně. Prostě tu najednou je – hezký, elegantní a nadaný. Dar bohů. Samotné mi je dobře, přímo skvěle, jenže potřebuju udělat radost mamce, uchlácholit ji, aby mi dala pokoj. Přítel – manžel? – by mohl stačit. Ne že bych někoho potřebovala. Jak už jsem říkala, samotné mi je skvěle.

O víkendu jsem důkladně prostudovala veškerý fotografický materiál a došla k závěru, že zpěvák má obzvláště uhrančivé oči. Moje oči mají podobnou barvu, ale samozřejmě nejsou zdaleka tak hezké, neprobleskují v nich mihotavé měděné hlubiny. Někoho mi na těch fotkách připomíná. Je to jen taková matná vzpomínka, jako obličej pod ledem nebo zastřený kouřem, neurčitý. Oči stejné jako ty moje, oči v drobném obličejí, vyjevené a zranitelné, zalité slzami.

Eleanor, nebuď směšná. Vyčítala jsem si, že jsem si, byť jen na chvíli, dovolila sklouznout k sentimentalitě. Světle hnědé oči jako já má přece spousta lidí, je to vědecky doloženo. Proto je statisticky nevyhnutelné, že se na mě v rámci běžné sociální interakce někdo s takovýma očima podívá.

Trápilo mě ještě něco jiného. Z dostupných studií vyplývá, že člověk si vybírá zhruba stejně přitažlivého partnera nebo partnerku. Rovný rovného si hledá, tak to prostě chodí.

Nedělala jsem si iluze. Pokud jde o vzhled, on je rozhodně desítka, kdežto já... Nevím, kolik bodů bych dostala. Deset určitě ne. Samozřejmě jsem doufala, že ho nebude zajímat jen povrch, ale i nitro. Nicméně mi bylo jasné, že ve své profesi potřebuje přinejmenším odpovídající partnerku. Image je v hudební branži, v showbyznysu, ze všeho nejdůležitější. Nemůže se na veřejnosti ukazovat s ženou, jejíž vzhled by prostáčky považovali za nepatřičný. To jsem chápala až moc dobře. Musím udělat všechno proto, abych dostala jejich nárokům.

Zpěvák dal na internet několik nových fotek, dvě obličej – z profilu a hodně zblízka, zprava i zleva. Na obou vypadal dokonale, obě strany jeho obličej byly identické – objektivně řečeno neměl žádnou stinnou stránku. Symetrie je samozřejmě základním předpokladem krásy, na tomhle se taky všechny studie shodnou. Říkala jsem si, z jakého genofondu asi tak hezký potomek vzešel. Má sourozence? Třeba se s nimi seznámím, jestli se zpěvákem vytvoříme pár. Vzhledem k tomu, že jsem vyrůstala dost... netradičně, tak vlastně nevím, jak to s rodiči a sourozenci obvykle chodívá.

Krásných lidí je mi líto. Krása totiž člověku uniká už od chvíle, co je mu přisouzena. Je pomíjivá. To musí být těžké. Neustále dokazovat, že toho je ve vás víc, chtít, aby ostatní viděli pod povrch, aby vás měli rádi proto, jací jste, aby neměli rádi jen vaše úžasné tělo, třpytivé oči a husté lesklé vlasy.

Ve většině profesí platí, že čím jste starší, tím jste lepší, získáváte respekt, protože máte věk a zkušenosti. Ale pokud vaše práce závisí na vzhledu, je to přesně opačně – to musí být deprimující. Taky se určitě jen obtížně vyrovnáváte s tím, jak jsou k vám ostatní nepřívětiví; všichni ti zahořklí, ne tak hezcí jedinci na vás žárlí a závidí vám krásu. Je to od nich neuvěřitelně nespravedlivé. Hezcí lidé si

přece nevybrali, že se narodí hezcí. Není spravedlivé, když vám někdo vadí jen proto, že je přitažlivý, stejně jako není spravedlivé, když vám někdo vadí jen proto, že je znetvořený.

Já si z toho, jak lidé reagují na můj obličej – na ty zvrážené bílé vrstevnice zjizvené tkáně, které se mi táhnou po pravé tváři až k bradě –, nic nedělám. Cíví na mě, něco si šuškájí, otáčejí se za mnou. Uklidňovala jsem se, že on pro to bude mít pochopení, když se za ním lidé taky otáčejí, i když z úplně jiného důvodu.

Dneska jsem *Telegraph* vyměnila za úplně jiné čtivo. Utratila jsem nehorázné peníze za nijak velký výběr ženských časopisů, křiklavě barevných a v mizerné kvalitě i tlustých na krásném lesklém papíře. Všechny slibují celou řadu zázraků a jednoduchých, ale přitom životně důležitých změn. Nikdy předtím jsem si takovéhle čtení nekoupila, ale v čekárně v nemocnici nebo na úřadě v nich občas zalistuju. K mému velkému zklamání není ani v jednom křížovka, jen jeden obsahuje kvíz *Znáte dobře celebrity?*, který je tak přihlouplý, že by nad ním ohrnulo nos i sedmileté dítě. Dohromady stály tolik, že bych si za ně pořídila tři lahve vína nebo litr kvalitní vodky. Po důkladné úvaze jsem nicméně usoudila, že jsou pro mě nejspolehlivějším a nejdostupnějším zdrojem potřebných informací.

Umí mi totiž poradit, jaké oblečení a boty bych měla nosit a jak bych se měla ostříhat, abych dobře zapadla mezi ostatní. Dokážou mi doporučit, jaký mejkap si mám koupit a jak ho nanést. Ztratím se v davu zcela přijatelných žen. Už na mě nebude nikdo civět. Mým hlavním cílem je vytvořit spolehlivou kamufláž, abych vypadala jako normální lidská žena.

Mamka mi pořád říkala, že jsem šereda, zrůda, ohava. Říkala mi to, už když jsem byla hodně malá, ještě než jsem

přišla k těm jizvám. Takže teď ty změny moc ráda podniknu. Jsem z nich přímo nadšená. Jsem nepomalované plátno.

Když jsem si večer doma myla popraskané ruce, podívala jsem se do zrcadla nad umyvadlem. Viděla jsem se – Eleanor Oliphantovou. Dlouhé rovné světle hnědé vlasy až do pasu, bledá pleť, obličej jako zjizvený ohňový palimpsest. Moc malý nos a moc velké oči. Uši – nijak výjimečné. Průměrná výška, přibližně průměrná váha. Průměrnost je mým cílem... pozornosti už jsem si užila dost. Vynechejte mě, laskavě běžte dál, tady není nic k vidění.

Zpravidla se do zrcadla moc nedívám. Ale ne kvůli jizvám. To kvůli znepokojivé směsi genů, která na mě hledí. Je v ní až moc mamky. Nepoznám, které rysy mám po tátovi, protože jsem ho v životě neviděla, a pokud vím, není zachycený na žádné fotce. Mamka se o něm skoro nikdy nezmiňovala, a když na něj při těch pár vzácných příležitostech přišla řeč, označila ho jen za „dárce gamet“. Našla jsem si ten výraz ve výkladovém slovníku (gameta, z řec. γαμέτης, „muž, manžel“ – že by ve mně právě tohle rané etymologické dobrodružství vzbudilo zájem o klasickou filologii?) a několik let jsem pak o téhle podivné souhře okolností přemýšlela. I v tak útlém věku mi bylo jasné, že asistovaná reprodukce je přesným opakem lehkovážného, spontánního nebo neplánovaného rodičovství, že se jedná o naprosto svobodné rozhodnutí a že ji podstupují jen ženy, které po mateřství opravdu zoufale touží. Vzhledem ke svým zkušenostem a dostupným důkazům jsem nedokázala uvěřit, že by k nim mamka kdy patřila, že by kdy dychtivě prahla po dětech. Časem se ukázalo, že jsem měla pravdu.

Nakonec jsem si dodala odvalu a zeptala se na okolnosti provázející mé početí přímo jí. Chtěla jsem si pak o záhadném dárci spermií, tedy svém otci, vyhledat veškeré dostupné informace. Jako každé dítě v podobné situaci – a troufám

si říct, že v mé situaci o to víc – jsem chovala matnou, ale utkvělou představu, jak můj nepřítomný rodič vypadá a jaký je. Mamka se začala smát, až se za břicho popadala.

„Dárce? To jsem ti vážně pověděla? Holčičko, to byla jenom metafora,“ řekla mi na to.

Další slovo, které jsem si pak musela vyhledat.

„Chtěla jsem tě ušetřit. Bylo to spíš... řekněme vynucené. Neměla jsem na vybranou. Víš, jak to myslím?“

Odpověděla jsem, že ano, ale nebyla to pravda.

„Mami, kde bydlí?“ vyptávala jsem se statečně. „Jak vypadá? Co dělá?“

„Už si nepamatuju, jak vypadal,“ odpověděla přezíravě a otráveně. „Páchnul zkaženou zvěřinou a uleželýma syrečkama, když to chceš vědět.“ Asi jsem se zatvářila zmateně. Předklonila se a vycenila zuby. „Plesnivým masem a smradlavým sýrem, aby bylo jasno.“ Odmlčela se a zase se uklidnila.

„Eleanor, nevím, jestli ještě žije, nebo jestli už umřel. Jestli žije, tak určitě nějak pochybně a nemorálně přišel k penězům. A jestli už umřel – a já doufám, že ano –, tak podle mě trpí v prvním okruží sedmého kruhu pekla, ponořený v řece vroucí krve a vysmívají se mu kentauři.“

Došlo mi, že nemá cenu se ptát, jestli by nenašla nějakou jeho fotku.

STŘEDA VEČER. ČAS VYHRAZENÝ pro mamku. I kdybych si sebevíc přála, ať se mi nedovolá, nakonec se jí to po každé podaří. Vzdychnula jsem a vypnula rádio. Jestli Eddie-mu Grundyovi úspěšně zkvasil mošt, se bohužel dozvím až v neděli, kdy budou pořad reprízovat. Pocítila jsem náhlý záblesk zoufalého optimismu. Co kdybych se s ní nemusela bavit? Co kdybych se mohla bavit s někým jiným? S kým-koliv jiným?

„Ano?“ řekla jsem do sluchátka.

„Nazdárek, holka, to sem já. To je teda počasíčko, cо?“

Že mámu zavřeli, nebylo zas až tak velké překvapení – vzhledem k tomu, co provedla, to všichni čekali –, ale podle mě to trochu přehání, vlastně docela dost, když někdy přejímá nářečí a hantýrku místa, kde zrovna pobývá. Patrně se chce zavděčit zbytku osazenstva nebo těm, kteří na ně dohlížejí. Nebo ji to možná jen baví. Umí napodobit různá nářečí; mamka má zkrátka talent na spoustu věcí. Na dnešní telefonát jsem se připravila, byla jsem *en garde* – to s ní musíte být neustále. Je hrozivá protivnice.

„Mami, vím, že od našeho posledního telefonátu uplynul teprve týden, ale mně to přijde jako sto let. Měla jsem spoustu práce a taky –“ udělala jsem první tah, i když to možná bylo neuvážené.

„Vždyť já vím, holčičko,“ utnula mě rychle tónem sladkým jako med. Už mluvila normálně, jako já. Ten hlas – pamatuju

si ho z dětství, doteď ho slyším v nočních můrách. „Nemůžu dlouho mluvit. Pověz mi, cos celý týden dělala.“

Řekla jsem jí, že jsem byla na koncertě, a taky jsem se zmínila o rozlučce v práci. Nic jiného jsem jí neprozradila. Jen jsem její hlas uslyšela, okamžitě jsem pocítila dobře známý plíživý strach. Moc jsem se těšila, až jí to povím, až jí tu novinku položím k nohám jako pes kachnu proděravělou broky, ale teď jsem se nedokázala zbavit představy, že by ji chladnokrevně zvedla a roztrhala na kusy.

„Koncert, to zní báječně. Vždycky jsem měla ráda hudbu. Víš, občas tu taky máme nějaké povyražení: když na to holky mají náladu, dají se ve společenské místnosti do sborového zpěvu. Je to vážně... něco.“

Odmělčela se a pak jsem slyšela, jak na někoho zavrčela.

„Jodi, vodprejskni. Zrovna se bavim se svojí ceruškou a kůli tomu tvému šerednému ksichtu rozhodně nezavěším, jasný?“ Chvilku bylo ticho. „Ne. Vodprejskni.“ Odkašlala si.

„Promiň, holčičko. Jedna z těch ‚fetaček‘. Chytili ji v obchodním domě, když spolu s dalšíma drogově závislýma kradla parfémy. Midnight Heat od Beyoncé. Já žasnu.“ Znovu přešla do šepotu. „Holčičko, geniální zločinci se tu vskutku nevyskytují. Profesor Moriarty může být v klidu.“

Zasmála se, byl to takový zvonivý večírkový smích – lehký a veselý, takhle by se na terase porostlé vistárii smála postava z dramatu Noëla Cowarda a chrlila by zábavné bonmoty.

„A... mami, jak se máš ty?“ snažila jsem se náš rozhovor uspíšit.

„Úžasně, holčičko, naprosto úžasně. Dost se teď věnuju ručním pracím – pár milých dam, co to s náma myslí dobře, mě naučilo vyšívat polštáře. Je fajn, že za náma chodí ve svém volnu, vid’?“ Při představě, jak mamka v ruce drží dlouhou ostrou jehlu, mi začal po zádech téct ledový pot.

„Ale dost o mně,“ prohlásila výrazně tvrdším tónem. „Budeme se bavit o tobě. Co máš o víkendu v plánu? Půjdeš tancovat? Pozval tě nějaký ctitel na rande?“ Ta je ale jedovatá. Snažila jsem se nebrat si to k srdci.

„Mami, potřebuju si najít nějaké informace. Vymyslela jsem si takový projekt.“

Mamka začala zrychleně dýchat. „Vážně? Jaké informace? Informace o něčem, nebo o někom?“

Nemohla jsem si pomoci, prostě jsem jí to musela říct.

„O někom.“

„Ha, takže se něco rýsuje. Povědej,“ zašeptala tak tiše, že jsem ji skoro neslyšela. „Jsem jedno ucho.“

„Mami, zatím není co povídat,“ spustila jsem a podívala se na hodinky. „Jen jsem někoho potkala... někoho moc milého... a chci si o něm něco zjistit.“ Než najdu odvahu jí o svém zbrusu novém objevu povědět a předložit jí ho ke schválení, budu ho muset nejdřív trochu přikrášlit a vyšperkovat. Do té doby od ní chci mít pokoj, ať už to pro dnešek ukončí, prosím.

„No to je bezva! Eleanor, budu se moc těšit na další zprávy,“ prohlásila vesele. „Vždyť víš, že bych byla ráda, kdyby sis našla někoho extra. Někoho vhodného. Už jsme o tom za ty roky tolikrát mluvily. Vždycky jsem měla dojem, že ti něco chybí, že v životě potřebuješ někoho důležitého. Je dobře, že začínáš hledat... svoji drahou polovičku. Komplce, takříkajíc.“ Tiše se zasmála.

„Mami, ale já si nepřipadám osamělá,“ namítla jsem. „Vystačím si sama. Vždycky jsem si vystačila sama.“

„Ale byly doby, kdy jsi sama nebyla, ne?“ řekla potutelně hodně potichu. Cítila jsem, že mám zpocené zátylek a že mi od potu vlhnou vlasy. „Holčičko, klidně si namlouvej, co chceš, abys nějak přežila noci,“ zasmála se. Mamka se vždycky uměla bavit, i když se v její společnosti nikdo moc nesmál. „Víš, že se na mě můžeš kdykoliv obrátit. S čímkoliv.“

Ohledně kohokoliv.“ Vzdychla. „Holčičko, tak ráda si s tebou povídám... Sama to samozřejmě nemůžeš pochopit, ale pouto mezi matkou a dítětem je... jak jen to říct... nezničitelné. My dvě jsme spolu spojené navždy. V žilách ti proudí stejná krev jako mně. Rostla jsi ve mně, tvoje zuby, tvůj jazyk i tvoje děložní hrdlo tvoří moje buňky, moje geny. Kdyví, jaká překvapeníčka jsem do tebe zasela, co jsem do tebe zakódovala. Rakovinu prsu? Alzheimerera? To teprve zjistíš. Eleanor, pěkně v pohodlíčku ses ve mně uležela. Tolik měsíců. A s tím, holčičko, nic neuděláš, ani kdyby ses přetrhla. Tak pevné pouto se prostě nedá rozervat.“

„Mami, možná máš pravdu, ale možná taky ne,“ ohradila jsem se tiše. Taková drzost. Nechápu, kde jsem k tomu našla odvahu. Krev ve mně vřela a třásly se mi ruce.

„Tak si zase zavoláme, ano? Zapracuj na tom svém projektu a já se ozvu zase za týden ve stejnou dobu, platí? Tak fajn. Už musím letět. Nazdárek!“ vychrlila ze sebe, jako bych vůbec nic neřekla.

Že brečím, jsem si všimla, až když jsem v telefonu uslyšela pípání.

KONEČNĚ PÁTEK. KDYŽ JSEM přišla do práce, kolegové stáli v hloučku u rychlovarné konvice a probírali nekonečné seriály. Vůbec si mě nevšíмали; už se ani nepokouším s nimi zavést řeč. Pověsila jsem si tmavě modrou koženou vestu na židli a zapnula počítač. Večer jsem nemohla usnout, protože jsem byla rozhozená z toho mamčina telefonátu. Rozhodla jsem se, že si ze všeho nejdřív udělám na osvěžení čaj. Z hygienických důvodů si svůj hrnek a lžičku ukládám k sobě do šuplíku. Kolegům to – soudě podle jejich reakcí – připadá divné, ale přitom sami pijí z umatlaných šálek, které jen někdo ledabyly opláchl. Vůbec si nedokážu představit, že bych do horkého nápoje strčila lžičku, kterou necelou hodinu předtím olízal a ocucal někdo jiný. Hnus.

Čekala jsem u dřezu, až se uvaří voda, a snažila jsem se neposlušovat, o čem se ostatní baví. Pro jistotu jsem svoji konvičku ještě jednou vypláchla horkou vodou a oddala jsem se příjemným myšlenkám, myšlenkám na něj. Říkala jsem si, co asi zrovna dělá – právě teď v tuhle chvíli. Skládá novou písničku? Nebo ještě spí? Zajímalo by mě, jak jeho hezký obličej vypadá ve spánku.

Rychlovarná konvice cvakla. Nalila jsem vodu do konvičky, nasypala do ní lžičku výtečného darjeelingského čaje z jarní sklizně a dál jsem přemýšlela o svém podřimujícím

trubadúrovi a jeho předpokládané kráse. Ze zamyšlení mě vyrušil dětinský smích kolegů. Myslela jsem, že se smějí mému nápoji. Sami se nezmůžou na nic lepšího, než že si do hrnku spokojeně hodí pytlík té nejpodřadnější čajové směsi, zalijí ho vroucí vodou a zbývající chuť ještě rozředí studeným mlékem z ledničky. Ale z jakéhosi nepochopitelného důvodu jsem divná já. Jak jinak. Když si člověk chce dát čaj, tak proč neudělat všechno pro to, aby z něj měl co největší požitek?

Chichotání neutichalo a Janey začala broukat. Už to neskryvali – smáli se nahlas a z plných plic. Janey přestala broukat a začala zpívat. Melodie ani slova mi nebyly povědomé. Pak přestala zpívat, protože se moc smála, ale dál předváděla podivnou chůzi pozadu.

„Dobré ranko, Majkle,“ zavolal na mě Billy. „Na co máš tu bílou rukavici?“

Tak tohle bylo zdrojem jejich veselí. Neuvěřitelné.

„Kvůli ekzému,“ odpověděla jsem pomalu a trpělivě, jako bych něco vysvětlovala dítěti. „Ve středu večer se mi zase rozjel, kůži na pravé ruce mám dost zanícenou. Bavlněnou rukavici jsem si vzala proto, aby se mi do toho nedostala infekce.“ Smích utichl a nastalo dlouhé ticho. Mlčky se po sobě dívali jako přežvykující krávy na louce.

Nestává se často, že bych si s kolegy takhle neformálně povídala. Přemýšlela jsem, jestli bych toho neměla co nejvíc využít. Bernadette má skrze svého bratra vazbu na objekt mé touhy – určitě bych z ní během několika vteřin vytáhla další informace. Neviděla jsem to na žádné dlouhé vybavování, protože Bernadette má dost ostrý, vysoko posazený hlas a směje se jako vřešťan, ale chvilku bych to vydržet mohla. Zamíchala jsem si čaj po směru hodinových ručiček a promýšlela úvodní větu.

„Billy, užil sis i zbytek koncertu?“ zeptala jsem se. Můj dotaz ho překvapil a chvíli trvalo, než odpověděl.

„Jo, v pohodě,“ zabručel. Výřečný jako vždycky. Tohle bude fuška.

„Byli ti ostatní zpěváci stejně dobří jako...“ Odmlčela jsem se a dělala jsem, že si nemůžu vzpomenout. „... jako ten Johnnie Lomond?“

„Jo, celkem ušli,“ odpověděl a pokrčil rameny. Tomu říkám hlubokomyslný názor, stručný a výstižný. Vtom se do toho vložila Bernadette – věděla jsem, že to udělá, že nedolá a strhne pozornost na sebe, jakmile to bude možné.

„Já se s Johnniem Lomondem znám,“ oznámila mi hrdě. „Brácha s ním kámošil. Na střední.“

„Opravdu?“ podivila jsem se. Projednou jsem nemusela zájem předstírat. „Kam chodili?“

Podle tónu, jakým pronesla název té instituce, jsem se dovtípila, že bych ji asi měla znát. Snažila jsem se tvářit ohromeně.

„Ještě spolu kamarádí?“ zeptala jsem se a zamíchala si čaj.

„Už ne,“ odpověděla. „Přišel Paulovi na svatbu, ale pak si asi přestali rozumět. Vždyť víš, jak to chodí – když máš ženu a děti, už se tolik nestýkáš s kámošem, co jsou svobodní. Už si nemáte co říct...“

Nevěděla jsem, jak to v takovýchhle situacích chodí; neměla jsem s tím žádné zkušenosti, ale přikyvovala jsem, jako bych měla. Hlavou se mi při tom honila jediná věta: je svobodný, je svobodný, je svobodný.

Odnesla jsem si čaj ke stolu. Měla jsem dojem, že kolegové už se nesmějí a místo toho si něco šuškaří. Nikdy mě nepřestane udivovat, co jim připadá zajímavé, zábavné nebo neobvyklé. Říkám si, že to asi v životě měli vždycky jednoduché.

Odpoledne jsme měli blahopřát sekretářce Janey, protože se zasnoubila se svým nejnovějším neandrtálcem. Na společný dárek jsem věnovala osmasedmdesát pencí.

V peněžence jsem měla jen drobné a pětilibrovku a tak vysokou částku jsem do obálky dát nechtěla, když se za ni má koupit nějaká cetka pro osobu, kterou skoro neznám. Za ty roky jsem na dárky k narozeninám, na rozloučenou a pro mimina přispěla stovkami liber, a čeho jsem se dočkala na oplátku? Moje narozeniny ostatní pokaždé přejdou bez povšimnutí.

Jako dárek k zasnubám vybrali skleničky na víno a karafu. Když pijete vodku, takové zbytečnosti nepotřebujete – já prostě používám svůj oblíbený hrnek. Koupila jsem ho před lety v charitativním obchodě, je na něm fotka chlápka s hlavou kulatou jako meloun. Na sobě má hnědou koženou bundu v pase na gumu. U horního okraje je takovým zvláštním žlutým písmem napsané *Top Gear*. Sice vůbec netuším, o co jde, ale do toho hrnku se vejde ideální množství vodky, takže si nemusím pořád dolévat.

Janey nám se samolibým úsměvem sdělila, že zasnoubená nebude dlouho. Tím pádem je jasné, že se brzy bude vybírat na svatební dar. Tenhle příspěvek mě štve ze všech nejvíc. Dva lidé spolu bloumají po obchodním domě, obhlížejí hezké věci a pak nutí ostatní, aby to zaplatili. Taková nestydatost. Vyberou si talíře, misky, příbory – to doteď jedli rukama? Prostě nechápu, proč je k právnímu stvrzení jejich vztahu nutné, aby jim přátelé, příbuzní a kolegové vylepšili vybavení kuchyně.

Na svatebním obřadu jsem ještě nikdy nebyla. Před pár lety mě Loretta od nás z kanceláře pozvala spolu s ostatními kolegy na svoji svatební hostinu. Konala se v příšerném hotelu u letiště a my jsme si najali minibus, abychom se tam vůbec dostali; byla jsem nucena kromě svojí obvyklé jízdenky do centra a zpátky zaplatit i za něj. Pobouřilo mě, že si hosté museli kupovat pití za své. Pořádání večírků není moje parketa, to přiznávám, ale myslela jsem, že hostitel je povinen zajistit pití. Je to základní pravidlo pohostinnosti,

platné ve všech společnostech a kulturách, co lidstvo pamatuje. Celý večer jsem pila vodu z kohoutku – na veřejnosti alkohol téměř nikdy nekonzumuji. Pořádně si ho vychutnám jedině sama doma. Později se aspoň podával čaj a káva zdarma, k tomu mizerné chuťovky a kupodivu i vánoční dort. Několik hodin v kuse hrála diskotéka, příšerní lidé příšerně tancovali na příšernou hudbu. Seděla jsem sama, nikdo mě nepožádal o tanec, a vůbec mi to nevadilo.

Měla jsem ovšem dojem, že se ostatní baví, nebo to tak aspoň vypadalo. Motali se po parketu, brunátní a opilí. Neměli moc pohodlné boty a pořvávali na sebe úryvky písniček. Na takovou oslavu už mě nikdo nedostane. Šálek čaje a kousek dortu za to opravdu nestály. Úplně marné to ale nebylo, protože jsem si do tašky nenápadně strčila deset belgických rolek zabalených do ubrousků. Na později. Bohužel nebyly nic moc, rozhodně se nevyrovnaly výtečným rolkám z pekařství Greggs, které nikdy nezklamou.

Po úděsné oslavě zasnub jsem si oblékla koženou vestu a vypnula počítač. Těšila jsem se, jak si doma hned zapnu svůj. Díky té špetce informací, které jsem vymámila z Bernadette, bych na internetu mohla najít, jak zpěvák strávil studentská léta. Třídní fotka by byla úžasná! Zajímalo by mě, jak dřív vypadal, jestli byl vždycky tak pohledný, nebo jestli se vyklubal v nádherného motýla až v poměrně pozdním věku. Vsadím se, že byl překrásný už od narození. Třeba získal i nějaké školní ceny! Určitě za hudebku, možná i za angličtinu, když píše tak hezké texty. V každém případě vypadá jako někdo, kdo dostává ceny.

Odchod z práce si pokaždé načasuju tak, abych si cestou nemusela s nikým povídat. Takových otázek. *Kam večer vyrazíš? Co máš o víkendu v plánu? Už sis zarezervovala dovolenou?* Nechápu, proč se ostatní pořád starají o můj harmonogram. Podařilo se mi uniknout, ale když jsem vlekla

kabelu přes práh, uvědomila jsem si, že mi někdo drží dveře. Otočila jsem se.

„Dobrý, Eleanor?“ zeptal se. Dolovala jsem ze svetru palčáky na gumičce a on se trpělivě usmíval. V tomhle počasí sice rukavice nebyly potřeba, ale já je radši nechávám viset v rukávech, abych si je mohla nandat, jakmile si to vyžádá změna teploty.

„Ano,“ odpověděla jsem. „Děkuju, Raymonde,“ zašeptala jsem po chvíli způsobně.

„V pohodě.“

Společně jsme vyrazili po chodníku. Bylo to k vzteku.

„Kterým směrem půjdeš?“ zeptal se. Chabě jsem hlavou naznačila, že dolů.

„Já taky,“ poznamenal.

Shýbla jsem se a dělala jsem, jako že si upravuju suchý zip na botě. Dávala jsem si na čas a doufala jsem, že se Raymond dovtípí. Když jsem se konečně zvedla, stál na místě a pohupoval rukama. Všimla jsem si, že má kabát s kapucí a zapínáním na olivky. Kabát se zapínáním na olivky! Takové přece nosí jen děti a plyšoví medvídci, ne? Vyrazili jsme. Raymond vyndal krabičku cigaret a nabídl mi. Odtáhla jsem se.

„Fuj,“ ohradila jsem se. Nenechal se odradit a zapálil si.

„Sory,“ zabručel. „Hnusnej zlozvyk, já vím.“

„To tedy je. Umřeš o několik let dřív, než bys umřel normálně, nejspíš na rakovinu nebo srdeční onemocnění. Že máš poškozené srdce nebo plíce, se ukáže až po čase. Nejdřív se to projeví v ústech – záněty dásní, začnou ti vypadávat zuby – a už teď máš matnou, předčasně vrásčitou pleť jako všichni kuřáci. Chemické složení cigaret zahrnuje i kyanid a čpavek, abys věděl. Opravdu do sebe chceš dobrovolně vpravovat tak jedovaté látky?“

„Na nekuřačku toho víš o cigárech docela dost,“ poznamenal a vypustil z úzkých rtů škodlivý karcinogenní dým.

„Jednu dobu jsem uvažovala, že začnu kouřit,“ přiznala jsem, „ale jen chvíli. Než se do něčeho pustím, vždycky si vyhledám dostatek informací a kouření mi ve výsledku nepřišlo jako vhodný ani rozumný koníček. Taky mě odradila finanční stránka.“

„To jo,“ přikývl. „Máš pravdu, leze to do peněz.“ Odmlčel se. „Eleanor, kudy půjdeš teď?“ zeptal se.

Přemýšlela jsem, jak na jeho otázku co nejlépe odpovědět. Měla jsem namířeno domů, protože mě čekalo napínavé dostaveníčko, a ta zcela ojedinělá událost – že má někdo přijít ke mně do bytu – vyžadovala, abych tuhle úmornou neplánovanou interakci urychleně ukončila. Musela jsem si tudíž vybrat jakoukoliv cestu, jenom ne tu, kterou půjde Raymond. Jenže kudy on půjde? Před námi byla podiatrická klinika a já jsem dostala nápad.

Ukázala jsem na kliniku na druhé straně ulice. „Jsem tam objednaná.“ Podíval se na mě. „Mám vbočené palce,“ za improvizovala jsem. Neuniklo mi, že očima sklouzl k mým nohám.

„Tak to mě mrzí. Máma je na tom úplně stejně, taky má strašný problémy s nohama.“

Čekali jsme u přechodu a on konečně zmlkl. Dívala jsem se, jak se na protější straně potácí starší pán. Byl menší a těžkopádný a zaujal mě, protože mu zpod typického důchodcovského oblečení v šedých a pastelových barvách vykukoval rajčatově červený svetr. Začal tak trochu zpomaleně a nevyzpytatelně kličkovat, kymácel se zběsile ze strany na stranu a napěchované igelitky s nákupem připomínaly kyvadlo.

„Opilý za bílého dne,“ řekla jsem potichu spíš pro sebe. Raymond chtěl něco poznamenat, ale stařík se poroučel k zemi – padl na záda a zůstal ležet bez hnutí. Nákup se rozletěl kolem něj; viděla jsem, že si koupil velký sáček karamel a obří balení párků.

„A doprdele,“ zanađával Raymond a zběsile mačkal tlačítko na semaforu.

„Nech ho,“ poznamenala jsem. „Je opilý. Za chvíli se vzbchopí.“

Raymond se na mě upřeně pođíval.

„Eleanor, je starej. Praštil se do hlavy, byla to dost šlupka.“

Cítíla jsem se proviníle. Nejspíš si i alkoholicí zaslouží pomoc, ale stejně by se měli opíjet doma jako já, aby nebyli nikomu na obtíř. Jenže každý není tak rozumný a ohleduplný jako já.

Konečně naskočíla zelená, Raymond odhodil cigaretu vedle chodníku a přeběhl na druhou stranu. Nepořádek tu snad dělat nemusíš, pomyslela jsem si a pustíla jsem se volnějším krokem za ním. Když jsem k němu došla, už klečel u toho pána a snažil se mu na krku nahmatat tep. Mluvil na něj hodně nahlas a pomalu, říkal hlouposti typu *Tak co, dědo, jak jste na tom?* a *Šéfkú, slyšíte mě?*. Stařík neodpovídal. Skloníla jsem se a přičíchla k němu.

„Není opilý,“ zjistíla jsem. „Kdyby omdlel, protože toho moc vypil, určitě by to z něj táhlo.“ Raymond mu začal rozepínat bundu.

„Eleanor, zavolej sanitku,“ vyzval mě tíše.

„Nemám mobilní telefon,“ vysvětlíla jsem. „Ale asi bys mě dokázal přesvědčit, že se někdy hodí.“ Zalovil v kapse kabátu a hodil mi svůj.

„Dělej,“ křikl na mě, „je v bezvědomí.“

Chtěla jsem natukat 999, jenže jsem si na něco vzpomněla, bylo to, jako bych dostala pěstí do obličej. Uvědomíla jsem si, že to podruhé nedokážu, že bych nepřežíla, kdybych měla znovu poslouchat, jak se někdo ptá *Co potřebujete?* a pak blížící se houkačku. Sáhla jsem si na jízvy a vrátila jsem telefon Raymondovi.

„Ty zavolej sanitku. Já budu u něj.“ Raymond potíchu zanađával a narovnal se.

„Mluv na něj, ale nehýbej s ním,“ nařídil mi. Sundala jsem si vestu a přehodila ji staříkovi přes hrudník.

„Dobrý den,“ spustila jsem. „Já jsem Eleanor Oliphantová.“ Raymond říkal, ať na toho pána mluvím, tak jsem to dělala.

„Máte moc hezký svetr!“ povídala jsem dál. „Na vlněném oblečení se tahle barva často nevidí. Nazval byste ji rumělkovou? Nebo karmínovou? Opravdu se mi líbí. Sama bych si na ni samozřejmě netroufla. Ale vám navzdory všemu celkem sluší. Šedé vlasy a červené oblečení, jako Santa Claus. Ten svetr jste od někoho dostal? Řekla bych, že ano, je heboučkový a drahý. Moc hezký na to, aby si ho člověk koupil sám. I když se najdou tací, kteří by to klidně udělali. Někteří lidé si kupují jen to nejlepší. Nezlobte se, ale když se tak dívám na vaše oblečení a na váš nákup, mám dojem, že vy k nim s největší pravděpodobností nepatříte.“

Zatnula jsem zuby, třikrát jsem se zhluboka nadechla a pak jsem ho pomalu vzala za ruku. Opatrně jsem ho držela tak dlouho, jak jen jsem to dokázala.

„Pan Gibbons už volá sanitku,“ vysvětlovala jsem. „Nebojte, dlouho tady ležet nebudete. Není třeba se znepokojoval, zdravotní péče je v naší zemi zcela zadarmo a obecně se považuje za jednu z nejlepších na světě. Máte štěstí. Upadnout a bouchnout se do hlavy třeba v takovém Jižním Súdánu byste asi vzhledem k tamní politické a ekonomické situaci nechtěl. Ale tady v Glasgow... se bez obav můžete natáhnout jak široký, tak dlouhý.“

Raymond dotelefonoval a přicupital k nám.

„Eleanor, jak je na tom?“ zeptal se. „Už se probral?“

„Ne,“ odpověděla jsem. „Ale mluvím na něj. Jak jsi chtěl.“ Raymond ho vzal za druhou ruku.

„Chudák děda,“ prohodil.

Přikývla jsem. Kupodivu jsem kvůli tomu neznámému postaršímu pánovi pocítovala cosi jako úzkost nebo znepokojení. Chtěla jsem si sednout, ale narazila jsem zadkem